

3. Електронний суд: перші недоліки системи зафіксовано. URL: <https://resonance.ua/elektronniy-sud-abo-sho-pochyom/?fbclid=IwAR2AyR4E2F-WVUbeUZBwsu8zMEoTRnNnUc2oiQ1md1YuA2ooh9ObpEV50>

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Кісліцина Ірина Олександрівна**

Гайда А.Д.

студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»

РОЛЬ ТА СУТНІСТЬ СУЧАСНОЇ АДВОКАТУРИ УКРАЇНИ В ПРАВОЗАХИСНОМУ МЕХАНІЗМІ

Питання щодо захисту прав громадян належить до основних в українському законодавстві. Згідно зі статтею 59 Конституції України, в якій зазначено, що кожен має право на професійну правничу допомогу і, що кожен є вільним у виборі захисника своїх прав. В Україні виключно адвокатура покликана надавати професійну юридичну допомогу, що підтверджується статтею 131-2 Конституції України.

Адвокатура України – недержавний самоврядний інститут, що забезпечує здійснення захисту, представництва та надання інших видів правової допомоги на професійній основі, а також самостійно вирішує питання організації і діяльності адвокатури в порядку, встановленому Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [1]. Інакше кажучи, адвокатура являє собою об'єднання громадян, які пройшли всі стадії набуття статусу адвоката та отримали свідоцтво, яке надає змогу займатися адвокатською діяльністю.

У системі захисту і гарантій прав адвокатура є особливим професійним інститутом, що виступає на боці особи, її прав та свобод. Слід зазначити, що адвокатура хоча і виконує функцію особливої та важливої ваги – захист прав та законних інтересів громадян, вона не є державною структурою, а є професійним об'єднанням, незалежним від органів влади. Саме це і є гарантією того, що всі справи, якими займається адвокат будуть вирішені справедливо.

Не можливо не погодитись з твердженням професора С.С. Лібанової, яка зазначає, що адвокат захищає громадян не від закону, а від порушень закону щодо них, тобто сприяє зміцненню законності та сприяє підвищенню довіри до інституту адвокатури і держави в цілому. Адвокатура є тим юридичним

механізмом, що сприяє демократизації й гуманізації правосуддя, зміцненню законності [2]. На користь цих слів слугує стаття 131-2 Конституції України, про яку вище вже згадувалось, де зазначається, що для надання професійної правничої допомоги в Україні діє адвокатура, та зазначається, що незалежність адвокатури гарантується. Механізми реалізації конституційного положення про правову допомогу встановлюється Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 5 липня 2012 року, в інших законодавчих актах України та статутах адвокатських об'єднань.

Звернімо увагу на основні завдання адвоката, до яких відносяться:

- надання правової інформації, консультацій і роз'яснень з правових питань, що виникають у результаті розгляду справи;
- складення заяв, скарг та інших документів;
- захист прав, свобод і законних інтересів особи;
- представництво інтересів фізичних та юридичних осіб у судах та ін.[3].

Крім того, у межах професійного обов'язку захисту прав та інтересів своїх клієнтів адвокати відіграють вагомий роль в справедливому відправленні правосуддя. Будучи активним учасником механізму правозастосування та займаючи самостійне місце у механізмі правосуддя, адвокатура виконує важливу функцію суспільного контролю у цій сфері.

Відповідно до статті 4 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» адвокатська діяльність здійснюється на таких принципах як: 1) верховенства права; 2) законності; 3) незалежності; 4) конфіденційності та уникнення конфлікту інтересів. Отже, можна стверджувати, що адвокатура в Україні є цілком самостійною, справедливою організацією, яка діє на демократичних засадах та надає кваліфіковану юридичну допомогу, якій можна довіритися.

Підсумовуючи все вищезазначене, можна дійти висновку і впевнитися у тому, що адвокатура України – незалежна, справедлива, демократична організація, яка допомагає вирішувати правові проблеми, питання, надавати кваліфіковану юридичну допомогу не тільки громадянам нашої країни, але й іноземцям та особам без громадянства. Хоч цей правовий інститут і не є державним, але саме він відіграє важливу роль у формуванні демократичної та справедливої країни. Адвокатура України це та організація, на яку можна покластися і не хвилюватися з приводу захисту прав та інтересів громадян, це та організація, яка має розвиватися в першу чергу та безперестанку, адже від неї залежить майбутнє людей та майбутнє нашої з вами демократичної і незалежної України.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон від 05.07.2012 № 5076-VI // Відомості Верховної Ради України. 2013. № 27. ст. 2.

2. Вільчик Т.Б. Інститут адвокатури України. Нові підходи та тенденції розвитку. *Науковий вісник*. 2015. С. 27.

3. Єфременко М.Ю. Завдання та функції адвоката в адміністративному процесі. *Форум права*. 2012. С. 347.

Науковий керівник: асистент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Владишевська Вікторія Вікторівна**

Гайдук С. І.

студент 2-го курсу ОР «Магістр» Інституту права
Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ АДВОКАТА ПЕРЕД КЛІЄНТОМ

У світлі імплементації та приведення у відповідність українського законодавства до законодавства Європейського Союзу, ці нормотворчі процеси не минули і законодавства про адвокатуру, зокрема, законодавства щодо відповідальності адвокатів. Пункт 3.9.1. Кодексу поведінки європейських адвокатів, прийнятий на пленарній сесії Ради адвокатських асоціацій та правових товариств Європи, яка відбулася 28 жовтня 1988 року, з подальшими змінами та поправками встановлює, що «адвокати повинні бути застраховані від цивільно-правової відповідальності, яка може виникнути у зв'язку з їхньою адвокатською практикою, до такої міри, що є розумною, беручи до уваги характер і масштаби ризиків, які існують в їхній професійній діяльності» [1].

У більшості європейських країн, прямо передбачена цивільно-правова, тобто «майнова» відповідальність адвоката перед його клієнтом на рівні з кримінальною, адміністративною та дисциплінарною. Такі положення є обґрунтованими, враховуючи те, що адвокат може бути представником у справах, в яких вирішується доля значних майнових ресурсів клієнта, не важливо, це фізична особа чи бізнес-структура в будь-якій організаційно-правовій формі, більше того, навіть не представляючи клієнта в суді, а при наданні консультації як одного з видів надання правової допомоги, адвокат отримує від клієнта відомості, розголошення яких може призвести до значної майнової шкоди для клієнта. Враховуючи, що правова допомога надається адвокатом клієнту на підставі договору про надання правової допомоги, то цивільно-правова відповідальність, зазвичай, виникає щодо невиконання або неналежного виконання умов договору.